

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 43/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Z., K., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 26. októbra 2006 č. k. VI/2 Pz 374/06-19 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. T. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Z., K., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) z 26. októbra 2006 č. k. VI/2 Pz 374/06-19 sťažovateľovi, že jeho ďalší opakovaný podnet a podanie mimoriadneho dovolania vo veci Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 71/2005-274 z 23. júna 2005 nebude vybavovaný.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa podnetmi adresovanými generálnej prokuratúre z 20. apríla 2006, 4. augusta 2006 a 28. augusta 2006 domáhal podania mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 6/01-249 z 1. decembra 2004 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 71/2005-274 z 23. júna 2005. V uvedenom súdnom spore sa sťažovateľ domáhal proti Slovenskej pošte, a. s., B. určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru.

Generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi prípisom z 26. októbra 2006 č. k. VI/2 Pz 374/06-19, že jeho ďalší opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 71/2005-274 z 23. júna 2005 nebude s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre vybavovaný. Tomuto oznámeniu predchádzalo „vyrozmene o vybavení“ z 2. augusta 2006 č. Kc 2078/06-22, v ktorom mu Krajská prokuratúra v P. oznámila, že jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 71/2005-274 z 23. júna 2005 ako nedôvodný odkladá, lebo v predmetnej veci neboli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania (nebolo zistené porušenie zákona) a oznámenie generálnej prokuratúry z 15. augusta 2006 č. VI/2 Pz 374/06-9 o odložení opakovaného podnetu sťažovateľa na postup podľa § 243e OSP.

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil „(...) že postupom Generálnej prokuratúry SR, oznámením pod č. k. VI/2 Pz 374/06-19 zo dňa 26. 10. 2006 o nevybavovaní podnetu bolo porušené právo sťažovateľa na mimoriadne dovolanie a práva na súdnu ochranu“.

II.

Sťažovateľ na začiatku svojej sťažnosti uviedol „(...) porušenie základných práv čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“, hoci v ďalšom jej texte nijakým spôsobom nekonkretizoval uvedený čl. 48 ods. 2 ústavy a v navrhovanom petite (čoho sa sťažovateľ domáhal) uvádzal,

že „*bolo porušené právo sťažovateľa na mimoriadne dovolanie a práva na súdnu ochranu*“. Výkladom takto prejavenej vôle sťažovateľa dospel ústavný súd k názoru, že čl. 48 ods. 2 ústavy (vzhľadom na jeho obsah) uviedol sťažovateľ zjavne nesprávne a v skutočnosti vychádzajúc z navrhovaného petitu (tým, že malo byť porušené jeho právo na podanie mimoriadneho dovolania a na súdnu ochranu) namietal čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta sťažnosťou porušenie svojich základných práv nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať proti označeným rozsudkom mimoriadne dovolanie.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľovi právo (právny nárok) na vyhovie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Z citovaného textu § 25 ods. 2 vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, ústavný súd jeho sťažnosť pri

predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že v danom prípade sú dané dôvody na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa aj z dôvodu jej oneskoreného podania (§ 25 ods. 2 v spojitosti s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde), keďže sťažnosťou namietané oznámenie generálnej prokuratúry z 26. októbra 2006 č. k. VI/2 Pz 374/06-19 nemožno (vzhľadom na predtým už dvakrát sťažovateľom požadované podanie mimoriadneho dovolania) považovať za účinný právny prostriedok na ochranu základných práv, ktorých porušenie namieta. Už v rámci (v poradí) druhého oznámenia z 15. augusta 2006 č. VI/2 Pz 374/06-9 generálna prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre bude ďalší opakovaný podnet v tejto veci vybavovať len vtedy, ak by obsahoval nové skutočnosti; oznámenie z 26. októbra 2006 č. k. VI/2 Pz 374/06-19 (sťažnosťou namietané) nebol generálnou prokuratúrou vybavovaný práve s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, pretože nové skutočnosti neobsahoval. Za účinný právny prostriedok na ochranu základných práv, ktorých porušenie sa namieta, preto treba (bez ohľadu na to, či takým v skutočnosti bol alebo nie) považovať v poradí prvý a druhý podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania a z toho vyplývajúce prvé a (predovšetkým) druhé oznámenie generálnej prokuratúry z 15. augusta 2006 č. VI/2 Pz 374/06-9, ktoré bolo sťažovateľovi (podľa jeho vlastného vyjadrenia uvedeného v opakovanom podnete z 28. augusta 2006) doručené 15. augusta 2006. Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 3. januára 2007, bola podaná očividne po uplynutí dvoch mesiacov od doručenia (v poradí) druhého oznámenia generálnej prokuratúry.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007